

været for Lidt. Af disse tre skal jeg særlig nævne Knud Skytte. Denne Mand er nu 50 Aar gammel. I 1867 udgav han sin første Bog, har i det Hele udgivet 4 Bøger, og den femte kan snart ventes, og desuden har han haft en Mængde Fortællinger i Almanaker, Tidskrifter og Ugeskrifter. Han er kjendt Landet over næsten i ethvert Hus, særlig paa Landet; i Kjøbstæderne er jeg mindre kjendt. Det er mig bekendt, at denne Mand i 1879 har faaet 200 Kr. og i 1880 100 Kr., men med Forpligtelse til at skulle reise dem op. Nu veed jeg, at han har ingen Hjælperer, saa at den eneste Tid, hvori han kan reise, er Høsten, men det kunde være, at han helst vilde være hjemme i den Tid, at han kunde ønske i den at skrive Lidt, hvile sig Lidt, indhøste sit Korn o.sv. Det er min Mening, at denne Mand burde have noget Mere, og der skulde helst ingen Forpligtelse være forbunden dermed for ham til at reise det op, men han skulde kunne bruge det, som det passede sig bedst for ham og hans Forfattervirksomhed. Nu har jeg ogsaa den Ero, at den høitærede Minister gjerne vilde unde denne Mand og de Andre, jeg nævnte, noget Mere, men han har jo, saavidt jeg kan forstaa, manglet Midler. Jeg skulde derfor sætte megen Pris paa, om denne Forhøielse maatte blive vedtagen. Der er jo ingenlunde Tale om nogen ny Myndighed, som man vil give Ministeren. Det har jo altid været overladt til Kirkeministeren at uddele disse midlertidige Understøttelser og Reiseunderstøttelser. Der er kun Tale om at lægge 5,000 Kr. til Summen med Bibeholdelse af den fra gammel Tid kjendte og sædvanlige Myndighed derover. Jeg skal hermed slutte, idet jeg varmt anbefaler, at vi lade denne Forhøielse staa.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Jeg har den Ero, at det muligvis vilde fremme Forhandlingernes Afslutning, at jeg allerede nu tager Ordet for at svare paa et Par enkelte Punkter, der ere fremkomne, og jeg vil derfor gjøre et Par Bemærkninger strax for at svare andre Medlemmer, der mulig vilde svare derpaa, at forlange Ordet mere end een Gang. Den høitærede Minister erklærede, at hvis han ikke fik denne Bevilling til at benytte en større Sum af Stiftsmidlerne end hidtil, vilde han opslaa de nu ledigblivende større Kald vakante, uden at affjære Noget fra dem, overhovedet ophøre med Afklippingen i det Hele taget. Jeg skal dertil sige, at jeg tror ikke, at det kan betragtes som nogen Trusel eller som noget særlig Ubehageligt for Flertallet, der har stillet Forslaget om Stiftsmidlerne, thi det har jo aldrig været fra Flertallets Side, at der er udgaaet nogen Opfordring til

Ministeriet om denne Afklipping. Indsættelsen paa Finansloven af den Anmærkning, der giver Ministeren Bemyndigelse til at raade over den afklippede Del af Stiftsmidlerne, som jo frem under Forhold og paa en Maade, der tydelig nok viste, at det ikke var begrundet i, at man ønskede at komme ind paa en Omregulering af Præstekaldene ad administrativ Veie ved Hjælp af mindre Bevillinger paa Finansloven, men begrundet i, at man kun derigennem saa en Garanti imod Misbrug af de Midler, der vare afklippede af Præstekaldene, altsaa af Stiftsmidlerne. I saa Henseende har denne Anmærkning, der i sin Tid blev meget stærkt angreben, viist sig at svare til sit Diemed, og denne Anmærkning, som i 1877 blev indsat paa Finansloven, styldes det, at Folkethinget nu kan raade over disse Midler, hvad det ikke havde kunnet, hvis det var lykkedes den Modstand, som da blev reist mod Anmærkningen, at faae den udsteent. Hvis nu den høitærede Minister vil ophøre at omfordele Præstekaldene paa denne Maade, saa er det en Ting, der selvfølgelig ene kommer til at hvile paa hans Ansvar. Forresten kan jeg ikke se, at Udsigterne til at faae en Præstelønningslov gennemført skulde være saa absolut mørke, som den høitærede Minister tror. Det er vel muligt, at den høitærede Minister selv har nogen Betænkelighed i saa Henseende, men efter den meget erede Ministers Erklæring var jo Modstanden ikke saameget at søge hos tidligere Ministre — jeg veed ikke, hvorledes den nuværende Minister vil stille sig i paakommende Tilfælde, thi der har jo ikke foreligget nogen Præstelønningslov til Forhandling i den nuværende Ministers Regjerings Tid — men det var jo nærmest Landsthinget, han frygtede skulde modsætte sig en Ordning, som kunde vente at finde Bifald heri Thinget. Den høitærede Minister maa jo imidlertid vide, at gennem Forhandlinger og gennem Aarene naaes der mange Forandringer i saa Henseende, og det forekommer mig, at der allerede ifjor fra den Side, der tidligere i Landsthinget har staaet stærkt paa de særlige Fonds, er viist en saadan Impedimenter paa dette Omraade, at man ikke kan slutte absolut fra engang saadanne Udtalelser. Jeg ser ikke, at der er en saa absolut Umulighed for at faae en Præstelønningslov gennemført, at vi af den Grund skulde komme ind paa en Omfordeling af de geistlige Embeder gennem administrativ Foranstaltning og Bevilling paa Finansloven. Den høitærede Minister udtalte derefter, at han bestemt maatte holde paa at fritage de lærde Skolers Budget for Bidrag til Realskolerne, at man, hvis man tvang ham til at faae Underbalance paa dette Budget, hellere end at tage denne Underbalance vilde udbetale at udbetale Bidragene til Realskolerne. Jeg skal